

Forfatter: Stuckenberg, Viggo

Titel: Udrag fra I GENNEMBRUD

Citation: Stuckenberg, Viggo: "Samlede Værker", i Stuckenberg, Viggo: *Samlede Værker*, 1910-11, s. 65. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-stuckenberg01-shoot-idm140680123445936/facsimile.pdf> (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: Samlede Værker

— Ja, hvad mener De?

— Enten leger De, eller ogsaa tier De. Vi har aldrig *talt* sammen.

— Det synes jeg, lo han dumt.

— Ja, dér kan De se. De ler ad mig. Nej det kan vist ikke nytte!

Hun tog igen et Sting, sent og nølende. Og saa atter ud mod de spæde Aftenskyer.

— Og dog vilde jeg saa gerne, De skulde tale alvorligt med mig. Ellers fjaser de fremmede, her kommer, altid; men de kan ikke andet, alle disse Mejerister og dumme Forvaltere.

— Men Dyrslægen da, og Fru Vallentin, fik Jørgen anbragt.

— Han er saa slagteragtig, og hun snakker som en Kogebog. De kan ikke tro, hvor ene man kan føle sig.

Jørgen havde bøjet sig forover og sad og stirrede ned i Jorden. Hvert Ord, hun sagde, lagde sig som Tyngsel over ham, og han maatte presse Hjærnen sammen, for at Tankerne ikke skulde skride ud.

Og hun talte videre. Sætningerne kom saa tyste, som bar usikre, ængstelige Tanker dem frem, Tanker som var tænkte i Skumring og havde Skumringens Lød. Og han sad i dødelig Angst for, at hun skulde opdage, hvilken tom Undermaaler, hvilken grøn Dumrian, han var.

— Jeg har kun mig selv. Mig selv fra Morgen til Aften. Og derfor kommer der somme Tider Trods op i mig mod de andre. Saa vil jeg bort fra dem. Leve et Liv, som ikke ligner deres, et lyst og smukt Liv. Og saa føler jeg, at jeg kan. Men Tvivlen kommer atter og atter. Jeg er saa angst for den Tvivl. For jeg tror de andre har tvivlet sig til det, de er.

Jørgen sad og hørte. Men hans Angst gik over til tung Højtidelighed, mens hun talte. Og for hver Sætning, hun sagde, tegnede der sig for ham som i tynd Taage Linjerne af et Liv, han